

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Ι ύπεροχη ή χαρά του ήλιου! Πώς γεμίζει από την ευτυχία της ζωής εκείνο το πλούσιο φως που πέφτει κάτω στη γη! Ο ουρανός καταγάλανος, τα χωράφια καταπρασσινα, τα σπίτια κάσπερα. Και τα μαγευμένα μάτια μας πίνουν αυτά τα ζωηρά χρώματα τα οποία κάνουν χαρούμενες τις ψυχές μας. Μας έρχεται ή διάθεση να χορεύουμε, να τρέξουμε, να τραγουδήσουμε. Αισθανόμεθα μιιά ευχάριστη ελαφρότητα στη σκέψη μας, ένα είδος περιπαθείας γενικής. Μας έρχεται να φιλήσουμε τον ήλιο!

Κι' όμως τη χαρά αυτή του φωτός την στερούνται οι τυφλοί. Κλεισμένοι στο αίθριο σκοτάδι, μένουν πάντα στην άκρη του κόσμου, σκυθρωποί και θλιβεροί, περιμένοντας την ελεημοσύνη μας. Εγγύρια κάποτε έναν από τους δυστυχισμένους αυτούς τυφλούς ένα φτωχό άνθρωπο, του οποίου ή ζωή υπήρξεν ένα από τα σκληρότερα μαρτύρια, που ήμπορεί κανείς να φαντασθή.

Ήταν ένας χωρικός, γυός ενός Νορμανδού γαιοκτήμονος. Έν δοφ ο πατέρας και ή μητέρα του εξούσαν, κάπως τόν έπεμοιούοντο, και μόνον λόγω της τυφλότητός του ύπέφερε. Μόλις όμως άπέθαναν οι γέροι του, άρχισε γι' αυτόν μια ζωή βασανισμένη. Όλοι στο χτήμα τόν μεταχειρίζονταν σαν χαμένο κορμί που έτρωγε το ψωμί χαράμι. Στο τραπέζι μουρούριζαν για τη τροφή που τούδιναν. Τόν έλεγαν τεμπέλη, χαρμωφή, και άν και ο κουνιάδος του είχε σφετερισθή το μεριδίό του απ' την κληρονομία, με το σταυδί του έδινε λίγο φαγι, τόσο μόνον, όσο έφθανε για να μην πεθάνη από την πείνα. Ο τυφλός αυτός είχε ένα πρόσωπο κατακίτρινο και δύο μεγάλα άσπρα μάτια, σαν βούλες του σφραγίσματος. Έμεναν άπαθή στις βρισιές που τούλεγαν και ήταν πάντα τόσο έπιφυλακτικός που δεν ήξεραν άν τις αισθανότανε ή όχι. Μόλις έτρωγε τη σούπα του έπήγαινε και καθόταν απ' έξω από τη πόρτα του ύποστατικούτο καλοκαίρι, και το χειμώνα κοντά στο τζάκι, χωρίς να μιλάη, βουβός κι' άκολλητός απ' το πρωί ως το βράδυ. Δεν έκανε ούτε μιιά χειρονομία, ούτε το ελαχιστο νεύμα. Μόνον τα βλέφαρά του, τα οποία έτάραζε ένα είδος νευρικού πόνου, έπεφταν καμμιι φορά επάνω εις την λευκήν κηλίδα των ματιών του. Είχε τάχα πνεύμα, είχε σέψιν, είχε σαφή συνείδηση της ζωής του; Κανείς δεν τόν ρωτούσε, κανείς δεν τόν ήξερε.

Τα πρώτα χρόνια μετά τόν θάνατο των γονέων του ή ζωή του πέρασε έτσι ήσυχη και στερεμένη. Ο κουνιάδος του, άφου τού έλαψε το μεριδίό του απ' τη κληρονομία, του πετούσε ένα κομμάτι ψωμί.

Έξαφνα όμως τα πράγματα άλλαξαν. Η βουβή ύπομονετικός του εξηρέθηκε τούς συγγενείς του κι' άρχισαν να τού άγριουν. Κατήνησε έτσι ένα είδος σκύλλου, ένα είδος καρρακίωσης, ένα είδος μαρτυρίου, ο οποίος ήταν έστεθειμένος στην ένστικτη άπανθρωπία και στην άπάνθρωπη εδωμία των κτηνωδών ανθρώπων οι όποιοι τόν περιστοιχίζαν.

Σοφίζονταν εις βάρος του όλες τις σκληρές άστειότητες, τις όποτες μπορούσε να έμπνεύη ή τυφλότη; του και γι' αντίσταθμια της τροφής που τού έδιναν, έκαμιναν τα γεύατά του ώρας διασκεδάσεως για τούς γείτονες και ώρας μαρτυρίου για τόν ίδιο. Οι χωρικοί τόν πλησίον σπητιών έλάμβανον μέρος σ αυτές τις σκληρές διασκεδάσεις. Το μαγειρείον του κτήματος ήταν πάντα γεμάτο από αυτούς. Άλλοτε έβραζαν επάνω στο τραπέζι, έαπρός στο πιάνο του τυφλού τη γάτα ή τόν σκύλο. Το ζώον έμυρίζετο με τόν ένστικτό του την άναπνοήν του τυφλού και σιγά σιγά έπλησιάζε κι' έτρωγε όλο το φαγι του, άφηνοντας τον νηστικόν. Γύρω του, συγγενείς και γείτονες, εδωμοκον τού πράγμα άστείο κι' έσοχαζαν τα γέλια. Για να διασκεδάσουν μάλιστα περισσότερο τόν έσπρωχναν, τόν κεντούσαν, τού έκαμιναν χίλια μαρτύρια, κι αυτοί, χωρίς να λήη ποτέ λέξι, κερνούσε θλιμμένα τού κεφάλι του στο στήθος του.

Άλλοτε τού έβραζαν και μασούσε άντίς για ψωμί, φελλού, ζύλα, φύλλα, και σπουλδία ακόμη, τα όποια δεν μπορούσε να διακρίνη.

Σιγά-σιγά όμως βαρέθηκαν τις άστειότητες αυτές. Ο κουνιάδος του, σκληρός και κτηνωδής καθώς ήταν, άρχισε να τόν κτυπάει και να τόν μαρτυρίζει κάθε λίγο, γελώντας με τις μάτιες προσπάθειες πουκανε ο δυστυχής, για να προφυλαχθή. Νέον παιχνίδι εδρέθη τότε: Το παιχνίδι των μάτιων. Και οι ύπηρεται και οι γευολάτες και όλοι και όλες κατέφεραν κάθε λίγο τού χέρι τους κατά τού προσώπου του. Έκεινος δεν ήξευρε πού να κρυφθή και έμενε

διαρκώς με προτεταμένα χέρια για να προφυλάγεται, ένφ τα μάτια του βούρλωναν.

Τέλος τόν άνάγκασαν να γυρίζη στους δρόμους και να ζητιανεύη. Τόν έποθετοσαν συχνά σ' ένα κεντρικό κέρι κι' ο δυστυχής, όταν άκουγε κανένα να περνά, άπλωνε τού χέρι του ψιθυρίζοντας: — «Κόμμετε ελεημοσύνη!»

Μα ο χωρικός δεν πεταει έτσι εύκολα τού χρημά του και έπι όλόκληρες βδομάδες ο τυφλός δεν έφευγε πενήτωρα στο σπίτι του κουνιάδου του. Τότε έξαπελύθη εναντίον του μίσος άσοπίδο και άμελικτον! Και να πώς άπέθανε.

Ένα χειμώνα ή γη είχε σκεπασθή από τα χιόνια και ήτο φρικώδης παγωνία. Ένα πρωί λοιπόν ο κουνιάδος του τόν οδήγησε πολύ μακριά από τού χτήμα σ ένα μεγάλο δρόμο για να ζητιανεύη.

Τόν άφρησε εκεί όλη την ήμέρα κι' όταν ένύχτωσε, βεβαίωσε τούς δικούς του, ότι έπλεγε να τόν πάρη και δέν τόν βρήκε στη θέσι του. Προσέθεσε μάλιστα: «Εί! ά; μη μιάς νοιάζη. Κάποιος χριστιανός θα τόν έπλεγε για να τόν ζεστάνη. Δέ χάνεται έννοια σας. Αφού θα τόν ιδήτε να κοπιάζη για να φάη τη σούπα του».

Άλλα την επομένη ο τυφλός δεν έγύμισε στο κτήμα. Τι τού είχε συμβή;

Άφου περίμενε άρκετές ώρες μέσα στο χιόνι που τόν άφρησε ο κουνιάδος του για να ζητιανεύη, ξεπαγίωσε από τού κρύο κι' αισθάνθηκε πως θα κοκάλωνε. Άρχισε τότε να βαδίζη. Ήθελε να γυρίση στο χτήμα. Μη βρίσκοντας όμως τόν δρόμο λόγω τού άφθονου χιονιού πούχε πέσει, περιπλανήθηκε πέφτοντας μέσα σέ λάκκους και πάλιν σκωνόμενος, πάντοτε βουβός, πάντοτε άμίλητος, ζητώντας σπύτι να άναπαυθή. Είχε περιπλανηθή όμως στην πεδιάδα και τέλο; κουράσθηκε τρομερά. Αποκαμωμένος καθώς ήταν κάθησε σ' ένα περμένο κορμιό δέντρου να συνέλθη και δέν ξανασηκώθηκε ποτέ από εκεί...

Το χιόνι που έπετε διαρκώς, τόν έσαβάνωνε Ι., Οι συγγενείς του προσκοιήθηκαν πως τόν άναζητούν, μα δεν γνοιασθηκαν καθόλου γι' αυτόν. Είχαν μάλιστα την άναδία και να τόν κλάψουν!

Μιά Κυριακή τέλος ηγαίνοντας εις την εκκλησία οι γαιοκτήμονες παρατήρησαν ένα κοπιό κοράκιον να πετάη άπάνω από την πεδιάδα και να στριφογυρίζη και να πέφτη πάντα στο ίδιο μέρος σα να βούσκε επάνω σέ ψοφίμι.

Ένα χωριότοπουλο έπλεγε να ιδή τι συνέβαινε και ανέκαλυψε τού πτώμα του τυφλού, μισοφρωμένα απ' τα κοράκια Ι...

Τα άσπρα μάτια του είχαν εξαφανισθή, τρυπηθέντα απ' τα μακριά ράμφη των όρνέων...

Από τότε που συνέβη ή ιστορία αυτή όσκις άντικρύσω τυφλό ή καρδιά μου σφίγγεται κι' ένα ρίγος περνάει τού σωμαί μου!... Πόση δυστυχία ύπαρχει, αλήθεια σ αυτόν τόν ματαιον κόσμον! Γκι' δέ Μωπασσάν

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑΕΣ

Ο ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΣΚΥΛΛΟΙ

Ο Λυκούργος θέλοντας να δείξη κάποτε στους συμπολίτας του ότι με την καλή άνατροφήν μπορεί να γίνη κανείς καλός όπως με την κακή κακός, πήρε μια μέρα τα δυο μικρά σκυλλάκια μιάς και της αυτής; σκύλλας και τ' άνέθερε ως χωριστά. Κατ' αυτόν τόν τρόπο τού ένα έγινε περιφρμένο λαγωνικό. ένφ τού άλλο δεν έκανε άλλο παρά να τρώη και να κοιμάται.

Μια μέρα λοιπόν πήρε τα δυο αυτά σκυλλάκι κι' ένα ζωντανό λαγό, κρυμμένον κάτ' απ' τή ρούχα του, καθώ; κι' ένα κομμάτι κρέας κι' έπλεγε μαζί με άλλου; πολιτίς έξω από την πόλι. Έκει άφρησε δια μιάς κάτω και τού λαγό και τού κρέας. Τότε τού μέν λαγωνικό ώρμησε να πιάση τού λαγό, τού δέ άλλο σκύλλο, τού τεμπέλοσκυλλο, ρίχτηκε στο κρέας! Ο Λυκούργος έστράφη άμέσως στους πολιτίς και ειπε: «Τους σκύλλους αυτούς έγέννησε ή ίδια μητέρα, έπομένως εντε της; ίδιας φύτας, αλλά ο ένας άνατράφηκε κι' έμυνάστηκε για τού κυνήγι και τώρα προτιμάει να κυνηγάη και να πιάνη λαγού; ένφ ο άλλος δεν διδάχθηκε τίποτα, έκοιμότανε πάντα καλά κι' έτρωγε καλλίτερα και τώρα να τ' έργα του! Διδαχθήτε λοιπόν τού παραδειγμαί του; και φροντίστε να γίνεται καλοί και άξιοι!»

Ο Παλαίος

Καλλίτερα μιιάς ώρας έλεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνον σκλαβιά και φυλακή.
Ρήγας Φεραφός
Του όυρανού βραβειον εν η νίκη κι' έκειθεν πίπτει.
I. Ζαμπέλιος

